

LBRIS

We know
books

L. FRANK BAUM

MINUNATUL
VRĂJITOR
DIN OZ

TEXT REPOVESTIT DE ELISA MAZZOLI
ILUSTRAȚII DE PATRIZIA MANFROI

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE ADRIAN CUBOTARU

LBRIS

We know
books

CAPITOLUL I

URAGANUL

Dorothy era o fetiță vioaie și veselă care trăia într-o căsuță de lemn în mijlocul preriilor din Kansas împreună cu mătușa și cu unchiul ei. Totul în jur era cenușiu: pământul sterp, tencuiala coșcovită de pe pereții casei și chiar fața bărbosului unchi Henry și cea a mereu posomorâtei sale mătuși Emma, care o iubea foarte mult.

Din fericire, Dorothy îl avea pe Toto, un cățel cu blana lungă, neagră și moale și care stârnea mereu hazul tuturor cu mutricica lui nostimă. Toto era la fel de voios ca și micuța lui stăpână, cu care se juca și se hârjonea întruna.

Într-o zi, unul dintre acele vânturi cumplite de la miazănoapte ce se abăteau din când în când spre

ținutul lor a iscat o vijelie năprasnică. Ciclonul a culcat la pământ tufișurile uscate, a împrăștiat uneltele din grădină, iar ușa și ferestrele se loveau cu putere de cercevele. Unchiul Henry, de obicei tăcut, și-a aruncat privirea spre zarea din ce în ce mai întunecată și a țipat cât îl țineau bojocii: „Emma, vine uraganul!“.

Mătușa Emma a lăsat blidele în chiuvetă și, speriată, s-a uitat pe geam: vremea se înrăutățea vizibil.

– Dorothy! a început ea să-și strige nepoțica.
Coboară iute în pivniță!

Fetița știa ce are de făcut în cazuri ca acestea, dar mai ales știa că nu era timp de pierdut. Mătușa și unchiul îi spusese că locuiesc într-o regiune blestemată, răvășită deseori de furtuni violente. Dar, în clipa aceea, prioritatea lui Dorothy era să-l salveze pe Toto. În loc s-o urmeze pe mătușa Emma și să coboare împreună cu aceasta în adăpostul subteran, ea a pierdut secunde prețioase încercând să-l găsească pe Toto.

LBRIS

We know
books

În sfârșit, l-a găsit! Îl luă în brațe și strigă:

– Nu închide trapa, mătușică! Cobor acum!

Prea târziu însă: vântul dinspre mieznoapte și cel care bătea dinspre miezăzi s-au întâlnit exact în locul unde se afla casa. Uraganul a smuls-o din temelii și vârtejul a urcat-o la cer. Lui Dorothy nu-i venea să-și creadă ochilor: ea rămăsese cu Toto în casă și acum aceasta se rotea în aer ca un carusel de bâlci.

Și mai ciudat era că îngrijorarea lui Dorothy scădea pe măsură ce tornada devenea mai sălbatică. Copila presimțea că acesta nu este sfârșitul, ci, dimpotrivă, începutul unei aventuri extraordinare.

A trecut încă mult timp până când uraganul s-a potolit și căsuța a început să coboare, în rotocoale, din cer. Dorothy s-a ridicat de pe podea și s-a vârat în pat. Liniștită și curioasă, ea și-a spus, oftând prelung:

„Oare unde ne va duce călătoria aceasta? Ce ne așteaptă în viitor?”

Toto, care încă era supărat pe furtună, rămăsese tăcut și bosumflat.

Micuța casă din lemn și-a încetinit coborârea și a început să se legene ușor în aer, adormind-o pe Dorothy. Fetița a fost trezită de o zdruncinătură puternică, amortizată de canapeaua pe care așipise. Casa a aterizat, izbindu-se de ceva dur. „Ce s-a întâmplat? A fost doar un vis? Unchiule Henry, mătușică Emma, unde sunteți?”

Toto, încă speriat de cele întâmplate, i-a sărit în brațe, căutând mângâierea și ocrotirea stăpânei sale. O rază de soare a atins fața lui Dorothy și fetița s-a grăbit să deschidă ușa, aruncând o privire afară.

„Ooo!” a scos ea un strigăt de uimire.

Cei doi aterizaseră pe un tărâm necunoscut: în fața lor apăruse

